

Dana Marijuana

„cea mai fidelă fată”

în dialog cu scriitorul Andrei Ruse

Poveste de cartier

biografia primei cântărețe de rap din România

Hyperliteratura

Cuprins

Cuvânt înainte & o doză de nostalgie	7
O scurtă istorie a hip-hop-ului anilor '90	13

Capitolul I	19
Cum am primit lumea	
Capitolul II	43
Botezul „Marijuanei”	
Capitolul III	71
Tupei de borfaș	
Capitolul IV	91
Cea mai fidelă fată	
Capitolul V	125
Tu ești un nimeni și un nimic	
Capitolul VI	143
Depresia și internările	
Capitolul VII	167
Renașterea	
Capitolul VIII	209
Orice ar fi, să visezi	

FAMILIA

“*Dacă aș fi fost băiat, nu aș fi supraviețuit primei zile.*”

M-am născut pe 1 noiembrie 1979 la Spitalul Caritas, într-o zi, mi-a spus maică-mea mai târziu, în care ningeă cu niște fulgi mari peste București. Când mama era internată, în așteptarea venirii mele pe lume, a venit o vrăbiuță la geam în salon, iar ea a crezut inițial că-i un șoricel. S-a speriat și asta a declanșat de fapt nașterea mea, la șapte luni.

Ghinionul meu a fost ca fix în ziua aceea să fie și ziua unui doctor important din spital și, probabil luați cu aniversarea lui, asistentele sau cei care trebuiau să se ocupe de mine, m-au uitat imediat după naștere undeva într-o zonă foarte rece, chiar pe gresie am impresia, un timp destul de lung pentru un nou-născut. După ce și-au dat seama, m-au băgat repede la incubator, răcisem îngrozitor și abia am supraviețuit primelor ore din viață. Știu că doctorii i-au spus mamei mele că dacă aș fi fost băiat, nu aș fi trecut peste ziua aceea – nu cunosc exact detaliile medicale, poate că fetele sunt mai puternice după naștere sau mai rezistente la astfel de șocuri, cert este că asta a fost șansa mea. De atunci însă, chiar din primele clipe în care am primit lumea, am căpătat o sensibilitate la plămâni și am dus-o din răceli în răceli crunte toată copilăria și, până la urmă, toată viața. De aceea trebuie să fiu foarte atentă cu mine și să previn din timp o răceală, de la primele simptome, dacă nu vreau să am probleme grave.

Însă primele mele amintiri nu sunt legate de asta, ci de faptul că realizez că sunt într-o lume minunată, extraordinară, cu o energie frumoasă, într-o familie care îmi oferea foarte multă iubire. Atât ai mei, cât și fratele și cele două surori ale mele. Ei

22 ^{spe} erau născuți la doi ani între ei, iar eu la aproape patru de sora mea mijlocie. Eram mezina familiei.

Țin minte când eram încă bebeluș și abia învățam să merg, când nu-mi venea să cred că am mâini, că am un corp și picioare, și mă miram cum altcineva are atâta grijă de mine, stă cu mine, mă hrănește, mă spală și mă învață. De-atunci am simțit o iubire nemărginită. Când încercam să mă ridic și să merg și de fapt simteam că plutesc.

La doi ani, lângă pătuț

“ *N-am întâlnit niciodată o femeie mai bună ca mama.*

Mama era profesoară de matematică de gimnaziu, a predat la Școala 89 – actuală Nicolae Labiș – și era mamă nu doar pentru noi, ci și pentru elevii ei. Și astăzi mă mai întâlnesc uneori cu un fost elev de-al ei și îmi mulțumește pentru cum i-a crescut și i-a învățat atunci, ceea ce mă emoționează foarte tare. Mereu se plângea, îmi amintesc, că i se dau clasele cele

Acasă, cu mama, la doi ani

Mama stătea aproape toată ziua la școală și ne-a învățat încă de mici cum să ne descurcăm singuri, să facem curat, cumpărături, să ne facem de mâncare șamd. Mama mea a fost o căldură în sinea ei, iar femeie mai bună ca mama mea eu n-am întâlnit niciodată. Ne iubea enorm. Pentru mine ea fost ca Regina Maria, mereu am asociat-o cu bunătatea și caracterul ei. Ba chiar și semăna cu ea, din punctul meu de vedere, sau cel puțin așa am văzut-o eu.

24 Respect pentru părinți
Bunicii mei, din partea mamei, veneau din când în când și stăteau cu noi, pentru că locuiau aproape. Bunica mea era din Cluj, de origine. Ea era de fapt un bastard dintr-o familie de boieri. Mama ei, străbunica, fusese servitoare la această casă de înstăriți, și într-o zi s-a încurcat cu fiul boierului, carea lăsat-o însărcinată. Așa că a trebuit să plece din casa lor, ca s-o nască pe bunica.

Iar bunica ne-a tratat tot timpul ca pe niște îngeri, cu foarte multă afecțiune. Când nu era mama acasă, ea se ocupa de noi și avea grijă să avem tot ce ne trebuie.

Cu bunicul a fost o altă poveste. Bunica nici nu l-a iubit foarte mult, a stat cu el mai mult din motive financiare, ea fiind destul de săracă. Iar bunicul acesta al meu nu era de fapt tatăl mamei mele, am aflat mai târziu. Bunicul meu adevărat, pe care nu l-am cunoscut niciodată, știu că a fost un ofițer din perioada monarhiei. Însă bunicul care ne-a crescut n-a știut niciodată și a crezut tot timpul că mama mea este fiica lui reală. Bunicul meu a fost sublocotenent în Armata Română în perioada comunistă. Dar chiar și așa, nesimțindu-l niciodată ca pe bunicul adevărat – parcă știam asta, nu pot să explic –, nevăzând nici vreo mare iubire între bunici, ba din contră, el a fost totuși bun cu noi. Bunica ne spunea că are în el sânge de țigan, din rude îndepărtate, și uneori îl numea „Dracul”, dar noi nu vedeam și nu înțelegeam lucrurile-astea, eram copii, și îi simțeam aproape pe amândoi.

“

Până la 18 ani, tata nu a stat cu noi decât ocazional.

Cu bunicii din partea tatălui n-am avut o relație deosebită. Ne vedeam foarte rar. Ei erau din Vlașca, din Teleorman. În toată copilăria mea, cred că am fost doar de două – trei ori la părinții tatălui meu. Ei n-aveau treabă cu Bucureștiul. Și cred că era și o neînțelegere între familii, încât nici ei nu veneau pe la noi.

Tata a plecat din țară când eu aveam 3 ani. De fapt a fugit. Până la 18 ani nu prea a stat lângă noi, doar cu foarte puține ocazii, când se mai întorcea, iar apoi pleca din nou. El lucrase la o fabrică de mașini grele și pentru că era foarte isteț îl luau în

delegații. Îl luau ca șofer, dar el le dădea șefilor lui tot felul de idei sau soluții, știu că le era de mare ajutor. De aici s-a descurcat și a ajuns rapid în Ministerul de Interne, însă după ce au aflat că se trage din chiaburi – adică din țărani înstăriți, cum spuneau comuniștii, din burghezia satelor –, l-au dat afară. Dar el deja își făcuse multe cunoștințe și aflase cum să plece din țară. Așa a fugit în Egipt, asta prin '82.

Cu tata, de Crăciun, la 10 -11 ani

28 respect Am vorbit cu el de-atunci prin scrisori și foarte rar la telefon.

Dar cumva n-am simțit niciodată că n-am avut un tată, el era acolo, chiar dacă foarte departe. Iar probleme cu Securitatea, ca familie, nu am prea avut după ce a plecat, pentru că bunicul, după cum am spus, era sublocotenent în armată, era în sistem și știa cum să rezolve lucrurile.

Tata ne trimitea haine, jucării, dulciuri și tot felul, dar mai ales informații. Cu asta ne-a îmbogățit tata, cu cunoștințe despre lume, care erau, mai ales în perioada aceea, poate mult mai importante decât banii.

Când aveam 6 ani s-a întors pentru un scurt timp, dar a plecat iar. În Italia, apoi în Germania. S-a întors când eram eu pe la liceu, dar nici atunci nu a stat, a plecat din nou, de data aceasta în Africa de Sud, unde nu s-a descurcat foarte bine. A vrut să ne cheme și pe noi, a fost și mama cu el vreo doi ani, fratele meu s-a dus și el, dar eu am rămas aici și am început în perioada aceea să merg în Grecia, acolo unde am învățat să fac bijuterii.

Acasă, în Sălăjan, era o atmosferă foarte caldă. Locuiam toți la etajul 3 al unui bloc, la numărul 33. Și numărul de telefon al nostru, fix pe atunci, avea o sumedenie de cifre de 3. Mereu am crezut că-i un simbol treaba asta cu numerele.

“*Frații mei mă chinuiau pe mine cel mai mult,
fiind cea mai mică.*”

Noi am fost tot timpul foarte apropiați, chiar dacă ne împărțeam mereu în două echipe. Echipa cu mama și echipa cu tata. Echipa cu mama erau frați-miu, bineînțeles, că era singurul băiat, „băiatu' lu mama”, pe care eu îl iubesc acum de nu mai pot, și cu sora cea mare, primul copil. Iar eu, cea mai mică, cu sora mijlocie, care mi-a fost ca a doua mamă și-mi este în continuare, eram ai lui tata, vezi-Doamne. Tot timpul eram două echipe, care pe care.

Dar nu ne certam serios, eram o familie.

Dormeam uneori și toți laolaltă. Fratele și sora mea mare aveau camerele lor, că erau mai mari, iar eu cu sora mea mijlocie dormeam în sufragerie, cât eram mică, până a plecat fiecare și apoi am avut și noi camerele noastre. Eu cu ea făceam curat în casă sau mergeam cel mai des la cumpărături. Noi două eram sufletul casei. Când eram singuri, noi făceam piața, iar sora mea mare gătea sau făcea prăjituri – face și acum cele mai bune prăjituri pe care le-am mâncat vreodată.

Când adulții – mama sau bunica – nu erau acasă, casa era de obicei o vraiste totală. Când se întorcea mama, îmi amintesc, o lua durerea de cap. Trebuia făcut mereu ordine și ne punea la treabă. Mai mult eu cu sor-mea mijlocie. Frati-miu scăpa, că na, el era băiatul casei, nu trebuia să se ocupe de chestiile-astea gospodărești, iar sor-mea cea mare, care era la Tonitza, era o artistă și artiștii trebuie protejați, nu? Dar era bine de fapt, mai ales când eram singuri, cei mari aveau grijă de noi. Sor-mea cea mare chiar a avut o idee la un moment dat și a umplut casa de afișe cu tot felul de sfaturi și instrucțiuni, cu trebuințele casei. Aveam afișe cu aruncă-ți hârtia la coș, spală-ți vasele, du gunoiul, șterge praful nu știi când, foarte haioase, cu săgeți care indicau unde și ce era de făcut.

Ne ajutam unii pe alții și făceam și o grămadă de trăznăi. Ne-alergam prin casă, o devastam, săream de pe șifonier în pat, aveam tot felul de jocuri. Ei mă chinuiau pe mine cel mai mult, fiind cea mai mică. Toată lumea avea impresia că dacă sunt cea mai mică, sunt ținută în puf de toți, dar era exact pe dos. Toată lumea era pe mine. Dana, du gunoiul; Dana, mergi la piață; Dana, adu-mi un pahar cu apă sau mai știu eu ce. Am și-acum în cap comenzile lor. Iar toate chestiile-astea cred că mă ajută, nu trebuie să-mi spună cineva de ce are nevoie sau să rog pe altcineva să rezolve vreo problemă, m-am învățat de mică să le fac pe toate singură.

În sufragerie, aveam și o mică bibliotecă și îmi plăcea enorm să citesc povești. Citeam singură, dar îmi citea și mama foarte des. Îmi amintesc o carte cu „Poveștile de aur”, din toată lumea, care mă fascina. Poveștile-astea m-au ajutat mereu să visez. Când am mai crescut, am descoperit nu doar basmele noastre

30 și poveștile clasice, dar mai ales pe cele cu zâne și prințese, miturile și legendele din folclorul din lume. Mie de-atunci îmi place să trăiesc ca într-o poveste, probabil de aici și rochiile și bijuteriile pe care le-am creat ulterior, mereu am căutat să mă apropii de lucrurile din povești și îmi place să-i aduc și pe ceilalți în lumea asta a mea.